

talte, fordi han i saadanne Øjeblikke følte sig lukket ind i Evigheden. Nu hørte han kun Skovguden og hans bukkefodede Følge trampe gennem Stilheden og friste Menneskene med deres hedske Latter. Nu lukkede han helst Øret for Fuglesangen og Bladsuset for at lytte til Salmetonen i sit eget Indre. Selv i disse sine bedste Timer, omgivet af Kone og Børn, kunde han gribes af Længsel efter den endelige Udfrielse af Støvet, hensynke i Ønsket om at kunne føre alle sine Kære med sig bort fra Synd og Sorg og al denne Verdens onde Lyst.

En Dag paa Hjemvejen fra Aviskontoret, da han havde taget Plads i Sporvognen ved Holmens Bro, saa han paa Bænken foran sig en nydelig ung Pige, der nikkede venligt til ham. Det var hans Husværts Datter, Frøken Grete Randbøl.

Ved Siden af hende sad en høj ung Mand, som han ogsaa mente at kende fra Trappen derhjemme. Han gjorde et sært Indtryk, som han sad der med Armene paa Knæene og hang med Hovedet. Da den unge Pige en Gang stødte til ham med Albuen, gryntede han som en Beruset.

Ved Stoppestedet, hvor de alle tre skulde af, blev han forestillet som hendes Forlovede, og Mads Vestrup saa nu, at det var en ualmindelig smuk ung Mand med et Par gode og stærke Øjne, der slet ikke passede til hans søvnige Væsen.

„Studerer De?“ spurgte han ham, idet de fulgtes henad Vejen.

„Ja—h!“ svarede han.

Det lød som et fortvivlet Æselsskrig. Mads Vestrup blev næsten forskrækket.

„Min Kæreste er Jurist,“ skyndte Frøken Grete sig at sige. „Han skal op til første Del imorgen.“

„Naa saadan!“

Ved Havelaagen udenfor Villaen sagde Mads Vestrup Farvel, og lidt efter gik ogsaa Frk Grete ind, mens hendes Kæreste tog tilbage til Byen for at læse. Den unge Mand — Kjeld Borgen hed han — var ikke velset i Villa „Alexandra“. Ingeniør Randbøl og hans Kone, for hvem ellers alt syntes at lykkes saa vidunderligt, var fortvivlede over denne Svigersøn, der ganske vist var